

Бабу прикінчили під вечір.

У темному закутку поряд із кролячими клітками.

— І що то ми, куме, з нею так довго вошкалися?.. — спитав Петро Реп'ях, кремезний здоровань років сорока без особливих прикмет: якби не наївні очі й соляра під нігтями, і не згадаєш, із ким здоровкався.

Кум Микола Галаган Реп'яхові по сиську. Та кістка важка, гонор під кадиком.

— Ніж у тебе тупий!

Потягся до напівпорожньої пляшки і тільки-но намірився набульбенити, аж під вікном — хрусь.

Куми враз протверезіли. Реп'ях шию гусаком.

— А я казав... Треба було бабу за потічок тягти. І там уже...

— Атає! — Миколу хрустом із пантелику не зіб'єш. У сіно за кролячими клітками впав.

Петро до нього накарачках.

— Куме... Боронитимемося чи одразу здамося?

Галаган усміхнувся дияволом, ухопив вила, що вони із сіна стирчали, учепився очима в розхитані двері: мовляв, і що то за зараза біля моїх кролів шастає?!

Двері собі — рип. Микола напружився, на щоках жага битви, аж пашать. Яке «здаватися»?! Боронитиметься, поки не лусне!

Очі примружив.

— Тьху ти! — розігнувся, вила кинув. — Полкане! А ти тут якого біса вештаєшся?!

Дільничний міліціонер Віктор Палич Полукан (з давніх-давен прилипло «Полкан», хоч трісни!) — грубий дядько з гарбузяним пузом, на якому жодна одежина не застібалася, — переступив поріг кролятника, насупив брови. Дістав із кишені новенький алкотестер.

— Так, хлопці! — кумам. — Починаємо допит на місці злочину. Ходи, Миколо. Дмухатимеш мені в цю штуку.

— Якого?!

— Ускладнимо ваше становище обтяжливими обставинами. П'яним більше по сраці дають. — І алкотестер йому. — Дмухай!

Галаган вдихнув та як дмухне в пластикову трубочку, що вона негармонійно стирчала з файного приладу. Алкотестер смикнув-ся й показав абсолютну відсутність алкоголю.

Полкан очам не повірив. Принюхався.

— Горілка ж?.. Горілка! Ану, ще дмухни.

— Давай я, — зацікавився Реп'ях, виліз із сіна. Обережно при-
йняв до рук блискучий пристрій. — Новісінький...

— А то! — похвалився дільничний. Реп'яха в бік. — Ну!

Петро обережно приклав вуста до пластикової трубочки. Ху!
Що? Нема...

— Та як «нема»?! — збеленився Полкан, аж кашкет міліцей-
ський на потилицю з'їхав. — Ви ж тут, суки, так повпивалися, що
й на ногах не тримаєтеся! І пляшка он! І не одна! Ану, віддай
техніку!

Висмикнув алкотестер у Реп'яха та сам як дмухне в трубку.
Пристрій зойкнув — ой, Божечку! — три проміле!

— Ну, слава Богу! Працює, — Полкан аж зопрів од хвилюван-
ня. — А я думаю... Оце так! Хлопці з ДАІ на день дали... Жінку
налякати хотів. А воно вже й зламалося.

— Що то є три проміле? — зацікавився Галаган.

— Кордон. До трьох проміле — ще середній ступінь сп'яніння.
А від трьох до чотирьох — уже важкий.

— То ти на кордоні?

— І вдень, і вночі. Служба, бля! — Дільничний натяг кашкет на
брови, насупився сердито. — Ну, що? Коліться! Тітку Галю ви
вбили?

— Яку Галю? — здивувався Реп'ях.

— Та ясно яку — поштарку Галю! Виїхала вдень на дирчику
з Добриків до нас у Капулетці. Старій Горпині пенсію везла. І без
сліду зникла біля лісу за півкілометра від Капулетців! Ані пош-
тарки! Ані дирчика! Ані грошей!

— Моторолера шкода, — сказав Петро. — Я його поштарці зі
старих «Берліна» і «Туриста» зліпив. Гарний апарат вийшов. Два
мішки картоплі разом із тіткою на гірку пер.

Полкан пику скривив недовірливо, в'ївся в кумів оченятками.

— Що ви мені тут, суки, крутитеся, як вужаки на сковорідці? Дирчика їм шкода! А грошників не шкода? Уже й пропили? Горілку де взяли?

— Купили, — вишкірився Галаган. Та на Реп'яха киває. — У Петрової Томки в магазині.

— А гроші у вас звідки? Тітку Галю пограбували і вбили?!

— Та всралася нам та Галя! — психонув Галаган. — Петро хату продав. Ото й гуляємо...

— Яку хату? Материну? Ту, що на Лупиному хуторі? — не повірив Полкан.

— А то в мене десять хат! — буркнув Петро. Та відступає від дільничного. Відступає.

— Ах, ти ж короста! — обурився мент. — Я ж тобі чотириста гривень давав, щоби ти мені ту хату на дрова продав. Я ж за тобою півроку ходив, як та курва за гаманцем! Я ж...

Галаган йому чарку — тиць! Обмий і ти гарну справу!

— Я ж... — Полкан стопку до рота. Хлобисть — і поплив! Упевнено перетнув кордон. Хитнувся.

Куми його попід руки та до дерев'яного столу поряд із кролячими клітками. Жмут сіна під ніс — занюхай, командире! Нема закусі. Скінчилася.

Полкан — вулкан. Сіно — до біса. На Петра звіром:

— І хто... ті руїни купив?

— Одна *городська*. Така собі Майя. Дачниця, певно.

— От бля... — геть засмутився Полкан. — Наливай! — Чарку підняв. — За тітку Галю-покійницю. Хай їй земля пухом!

Рукавом занюхав, на мить завмер, до кумів потягся.

— Коліться, суки! Ви поштарку вбили? Я ж чув... Довго бабу різали, бо ніж у вас тупий.

Галаган усміхнувся в'їдливо, зібрав зі стола сирні крихти, вкинув до рота.

— Сирну бабу в жінки з холодильника поцупив, хай би вона... — сказав. — Давилися солодким, горілку закусували. А що робити? Усі нормальні люди баб на Пасху ліплять, а моя Оксана і на Різдво завжди спершу сирну бабу під гніт ставить, а потім уже до куті береться.

Майка все товкла собі — до Різдва б щезнути. До сміху, вертепів, радощів, зорі ясної, щоби — пропадять ви всі! — не знайшли, хоч би хто й потикався.

Трусилася в напівпорожньому рейсовому автобусі — сунув від столиці на північ. На сусідньому сидінні веселі баби горілкою гріються: певно, усі яйця-сир-сметану в Києві розпродали.

— Будеш?

Ні! Я не з ваших. До вікна прилипла: скоріше б ті Капулетці! Години три мордуватися, бо село те за двісті кілометрів від Києва, у лісах неподалік Добриків, де є сільрада, школа і пошта, магазин і Лариса Вікторівна — фігуриста дівчина-нотаріус у кабінеті зі штучними квітами на облупленому підвіконні. Три дні тому Майка геть зморилася, поки Лариса Вікторівна довго й ретельно готувала договір купівлі-продажу старої хати з десятьма сотками землі в Капулетцях, яку кремезний дядько Петро Реп'ях за три тисячі доларів продав громадянці Майї Михайлівні Гілці. Радості не приховував, правди не обійшов.

— Ти б подумала добре... Улітку там ще жити можна, — признався дивній дівчині. — А зараз — ніяк. Піч надто стара. Валиться.

— Нормально, — відказала тоді Майка.

— І людей поряд негусто. Поряд хати покинуті.

— І що?..

Реп'ях із Ларисою Вікторівною презирнулися: ох, дурна! Хіба нормальна на таке горе поласиться? Та ще й так легковажно, щоби й не оглянути хату перед тим, як за неї грошики викласти?.. Скрипили угоду підписами, Майка простягнула Петрові бакси, і хоч той збирався пояснити новій хазяйці старої матеріної хати, як краще до Капулетців дістатися, та, побачивши зелені, одразу плани змінив: гайнув до добриківського перукаря Грині могорич ставити, бо то Гриня свого часу сфотографував стару хату й виклав в Інтернет. Ще й дописав під світлиною похиленої будівлі посеред здичавілих груш: «Продається міцна хата в селі Капулетці. Навкруги — заповідні ліси, луки й озера. Романтична барлога для душевного спокою».

Аби не те оголошення, Майка ніколи б і не дізналася, що є на білому світі Капулетці. Прикипіла до розкладного крісла в чужій

київській квартирі, ліндала всесвітнім павутинням — де сховатися? Добре б на Гоа... Не тому, що в прагненні до простого життя далекі місцини давно облюбували зарозумілі дауншифтери і тепер жваво ділилися істеричними враженнями амебного животіння. Там сонця пекучого через край. Випало б Майку до кісток, не померла — розтанула б, розвіялася на попіл. Та грошей і на півквитка до оманливого Сходу не вистачить. Дев'ятсот гривень, що їх кинули, як собаці кістку, — бери, не вдався.

— Куди ж?.. — Розпач, туман.

Наштовхнулася в Інтернеті на світлину білої хати під грушами, вразилася — моя. Світанок, молоко, олені виходять із лісу, над головою лелеки, попід хатою ружі, навкруги — ані душі. Нема людей. Яке ж щастя! Заметушилася — так, так! Не в чужих краях згинуті, у зачарованій хатинці забути, що у світі є люди. І хоч за будівлю в невідомих Капулетцях просили три з половиною тисячі баксів, тієї ж миті зателефонувала хазяєві.

— За три куплю, — запропонувала відчайдушно. — Якщо до Різдва встигнемо договір купівлі-продажу оформити.

Петро не зволікав. Збрехав дружині Томі, яка в капuletцівському магазині бізнес правила, що врешті здихався матеріної хати за півтори тисячі доларів. Крутнувся до Добриків, умовив Ларису Вікторівну не зачиняти нотаріальну контору до Різдва, документи до купи зібрав і попросив Бога, щоби несподівана здобич не зірвалася з гачка. Та коли бліда, як та примара, худенька дівчина з руськими косами й настороженими сірими очима увійшла до нотаріальної контори, Реп'яха такі жалі взяли, хоч вовком вий. І чого ж та клята совість завжди просинається так невчасно?!

— Ти тее... не надто молода, щоби на землі жити? — запитав обережно. — Рочків тобі скільки?

— Двадцять один, — брови звела, зиркнула войовничо — дядькові враз перехотілося в чужі справи носа встромляти.

— Дорогу до Капулетців показати? — тільки й буркнув.

— Сама знайду, — відрізала Майка.

У переддень Різдва, коли куми тільки вкрали сирну бабу в Миколиної жінки з-під рук і подалися до кролятника грішити, рейсовий автобус, що він зазвичай раз на тиждень через Добрики й Капу-